

LBRIS

We know
books

Traducere din limba engleză și note de Diana Trăncuță

LITERA

București
2020

DALLAS, TEXAS

22 noiembrie 1963, 12:05

Inainte să deschid ochii, un miros înțepător de pește putred îmi izbește nările. Bănuiesc că duhoarea este motivul pentru care, în ultimele zile, pisicile intrau și ieșeau din câmpul meu vizual de fiecare dată când rememoram locul saltului. Două dintre ele, o vărgată portocalie sfrijită și una albă, cu păr lung și urechea stângă ruptă, sâsâie și îmi aruncă priviri neîncrezătoare de pe tomberonul mare și gri din spatele meu. Pe semnul din față e scris de mână: „Doar pentru depozitul School Book Depository¹... dar oasele de pește și resturile de legume din jurul tomberonului sunt dovada că cel puțin unul dintre proprietarii de restaurante locale nu știe să citească sau e nepăsător.

Nu încapе îndoială că mirosul îngrozitor i-a făcut pe cei de la CRONOS să aleagă locul ăsta ca punct stabil. Nicio persoană în toate mințile nu s-ar apropia de bunăvoie la

¹ Clădire administrativă a Primăriei din Texas, devenită cunoscută pentru că este locul din care a fost asasinat președintele John F. Kennedy. (n.red.)

mai mult de treizeci de metri. Un istoric sau doi care ies de nicăieri ar fi observați doar de pisici.

Studiez chipurile din fotografie pentru ultima oară, apoi ascund poza și cheia CRONOS sub tunică și grăbesc pasul pe Houston Street. Cotesc pe Elm Street și mă îndrept spre semnul care indică „Faceți dreapta spre autostrada R.L. Thornton“. Mulțimea începe să se adune pe drum. Coloana de mașini e la numai zece minute distanță, deci înseamnă că saltul e mult prea aproape ca să fie unul lejer, dar minutele dinaintea împușcăturii sunt singurele în care pot prezice, și nici pe departe cu certitudine, locul unde vor fi bunicii mei.

Sunt nu mai puțin de șapte puncte stabile pe o rază de cinci cvartale, o mărturie a forței nesfârșite a teoriilor conspiraționiste din jurul asasinării lui Kennedy, chiar și în anii 2300. Am încercat deja trei dintre ele și, în acest moment, alte trei versiuni ale mele se îndreaptă spre Dealey Plaza – una dinspre Market Street, una dinspre Main Street și una dinspre Record Street. Kate, de pe Main Street, poartă chiar aceeași tunică și aceeași bluză, cu gulerul pueril cu Peter Pan, dar, peste un minut, va rămâne blocată în mulțime și, la douăsprezece și jumătate, când împușcătura va răsuna în piață, va fi la un cvartal depărtare. Nici celelalte două Kate nu vor reuși să îi găsească pe Timothy și Evelyn Winslow.

Când mă apropiu de piață, care e de fapt un mic parc cu o pergolă albă fixată în vârful dealului, un cuplu tânăr și doi băieței se opresc în fața mea. Copilul mai mare, la vreo patru ani, se ține strâns de fusta roșie a mamei. Cel mic stă pe umerii tatălui, cu mâinile grăسune încleștate pe gulerul

cămășii lui în carouri. Băiatul își lasă capul mic și blond pe spate, să vadă lumea cu susul în jos, și pare surprins când mă observă la câțiva metri de el.

Tatăl lui face semn spre un petic triunghiular de iarbă din zona centrală, vizavi de Elm Street.

– Dar... poate ar trebui să rămânem pe partea asta, Bill. Femeia pare să aibă în jur de douăzeci de ani și are o voce ascuțită, cu un accent sudist pronunțat. Acolo sunt două străzi pe care ar putea s-o zbughească, în plin trafic, și nu o să avem liniște. Dacă rămânem aici, se pot juca pe iarbă, și noi doar așteptăm.

Tatăl îl desprinde pe copilaș de pe umeri printr-o mișcare lină, exersată, și îl așază pe faimăsa colină înverzită. Îmi surprinde prezența când se ridică și îmi aruncă un zâmbet timid. Aduce cu Elvis Presley când era tânăr, doar că are părul scurt. Mă trece un fior pe șira spinării. Nu știu de ce, dar apoi îmi dau seama că asta e familia Newman, cea pe care am studiat-o în imaginile și înregistrările video online. Toți vor avea în curând bilet în primul rând la spectacolul asasinării. Vor fi asaltați de presă după împușcătură, zeci de reporteri le vor face poze, se vor așeza pe iarbă și îi vor feri pe copii de haos cu trupurile lor.

Se pare că m-am holbat cam mult, pentru că bărbatul și soția lui au schimbat priviri întrebătoare. Le zâmbesc stânjenită și trec mai departe, grăbindu-mă spre treptele din piatră, ce duc la pergolă.

Un gard din țăruși și câțiva copaci mari ascund priveliștea mult mai puțin pitorească a parcării aglomerate și mizerabile din spatele pieței. Majoritatea copacilor sunt

încă verzi, deși e sfârșit de noiembrie, dar câțiva încep să își scuture frunzele aurii-roșiatice. Trei sau patru oameni se plimbă pe lângă gard. Îmi repet întruna să caut Fordul albastru prăfuit, model Fairlane. Totuși, nu pot să nu observ un tânăr cu o mustață subțire, care privește dincolo de porțiunea de iarbă, direct spre stradă. Piciorul îi tremură ușor, în timp ce se apleacă peste gard, fumând o țigară. E prea cald pentru jacheta pe care o poartă – oare umflătura din buzunar e un pistol? Spațiul umbrit dintre copac și gard ar fi o ascunzătoare bună pentru o pușcă...

Dau din cap și îmi îndrept atenția asupra problemei mai importante. Găsesc în sfârșit mașina pe care o întrezărisem de pe trotuar, la ultimul meu salt, chiar înainte ca împușcăturile să umple văzduhul, năruindu-mi orice șansă de a mă apropia de piață. Fordul e parcat cam la douăzeci și doi de metri distanță, în spatele unui camion roșu-murdar, cu un cauciuc spart în față.

În 1963, sunt atâtea Forduri Fairlane, model de fabricație din 1959, albastru-prăfuit, încât și asta ar putea fi o altă fundătură. Fac dreapta, sperând să mă strecur pe lângă camion și alte câteva mașini, ca să mă apropii neobservată din spatele parcării. Asta presupunând că bunicii mei sunt în mașină, și nu la plimbare cu Zapruder, apărând în cadrele din filmulețul lui. Sau poate că sunt sus, la etajul șase al clădirii, căutându-l din priviri pe Lee Harvey Oswald. Avem prea mare încredere în amintirea lui Katherine despre o conversație scurtă pe care a avut-o cu Evelyn acum aproape cincizeci de ani.

Când am cercetat online automobilul, Connor a oftat întruna după mașina asta „clasică“, dar, îmi pare rău că trebuie să spun, mașinile din epoca în care mă aflu acum sunt niște orori. Deriva din spate are destul metal cât să construiești un Prius sau două. Totuși, lăsând la o parte aspectul estetic, în momentul ăsta chiar îmi plac derivatele, pentru că îmi oferă o acoperire suplimentară când mă deplasez, ghemuită toată, în jurul mașinii.

Văd doi oameni în mașină, dar sunt numai brațe și picioare înlănțuite, și mi-e greu să-mi dau seama unde începe unul și unde se termină celălalt, cu atât mai puțin să știu cu certitudine dacă seamănă cu cei din fotografia pe care mi-a dat-o tata. Dacă într-adevăr sunt *ei*, știu că această îmbrățișare pasională este mai degrabă o acoperire. Speră că tipul de la gard, sau un „asasin de rezervă“, va ignora cuplul tânăr care se giugiulește în parcare, și, astfel, va avea bilet în primul rând la un moment istoric. Probabil că nici nu găfăie din greu. Dar tot e dezgustător să te furișezi, cum fac eu, ca să te prezinți cuiva care ar putea fi bunica ta, acum în vârstă de douăzeci și cinci de ani, descheiată pe jumătate la cămașă, în timp ce bunicul tău a ajuns tocmai la faza de pipăieli.

Scot medalionul CRONOS. În cealaltă mână țin fotografia și telefonul. Deși nu pot recepționa vreun semnal în 1963, telefonul poate să redea înregistrările video pe care Katherine și tata le-au făcut, ca să-mi confirme povestea.

Mă gândesc o clipă dacă să bat politicoș în geam. Ea are părul de culoarea cuprului întunecat, la fel ca femeia din poză, așa că îmi iau inima-n dinți. Cu o smucitură rapidă asupra mânerului de crom, portiera se deschide larg. Cât

ai clipi sunt așezată pe bancheta din spate, ținând cheia CRONOS ca pe o insignă de poliție înainte ca ei să înțeleagă ce se întâmplă.

Evelyn îmi aruncă o privire furioasă în oglinda retrovizoare și imediat începe să se încheie la bluză. Timothy se uită în spate și am senzația bizară că văd chipul „nervos“ al tatei, cu cincizeci de ani mai tânăr și, poate, cu cinci kilograme în plus. Tata e un om blând, așa că am văzut expresia asta pe chipul lui doar de câteva ori – cel mai bine mi-o amintesc de când aveam cinci ani și am încercat să văd dacă laserul din DVD player poate să încălzească o tartă congelată. (Nu poate.)

– Suntem. În mijlocul. Investigației. Și-a scuturat furios capul în direcția tipului de la gard. Bărbatul ăla ar putea fi James Files și...

– Și poate asasinul de rezervă. Mda, știi, și-mi pare rău. Uitați-vă doar unul dintre voi, dacă vreți.

Evelyn se lasă în jos pe scaun, continuând să-l fixeze pe individ cu privirea, fără să bată la ochi.

– Nu te-am văzut niciodată la CRONOS, spune ea. Ești din grupurile mai vechi? Sau poate din cele noi?

Îi dau fotografia lui Timothy. Îi înfățișează pe ei doi, cu câțiva ani mai bătrâni, râzând. El ține pe umeri un băiețel cu părul negru. În fundal se vede o parte din Fordul albastru-prăfuit.

– Depinde din ce unghi priviți lucrurile, presupun. Sunt Kate. Nepoata voastră. Băiatul din fotografie e tata.

Majoritatea oamenilor nu trebuie să se prezinte propriilor părinți sau bunici, dar se pare că eu fac o carieră din

asta. În urmă cu trei luni, stăteam în fața tatei la o masă de picnic și încercam să-l conving că sunt fiica lui din alt timp. Apoi am urmărit două versiuni diferite ale lui Katherine, bunica mea maternă, la Expoziția Mondială din Chicago, în 1893. M-am prezentat la fel în ambele ocazii, ca să împiedic uciderea ei și, implicit, dispariția mea totală, ca ființă pe acest pământ. Dacă îl întâlnesc vreodată pe celălalt bunic al meu, Saul Rand, am un întreg discurs pregătit, dar sper din inimă să nu dau vreodată ochii cu el. El e motivul pentru care sunt implicată în nebunia asta. Și dacă oamenii lui află că m-am băgat pe fir, se va dezlănțui iadul.

Timothy își mută privirea de la poză la mine, apoi de la mine la poză, înainte să i-o dea soției. Ea mă privește o clipă în oglinda retrovizoare și apoi revine la tipul de la gard.

– Are ochii tăi, Timo.

Nu-mi dau seama dacă el încă e nervos, dar mușchii feței i se mai relaxează.

– Deci, ce se întâmplă, Kate? Dacă nu cumva regulile CRONOS se schimbă dramatic în următoarele decenii, tu n-ar trebui să fii aici. N-ai voie să interacționezi cu familia, corect?

Evelyn oftează.

– Hai să ne întoarcem la punctul stabil! Îl putem verifica pe tip la următorul salt. Ar trebui să ne întoarcem la CRONOS; la fel și ea.

Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să ies din parcarea asta, cu atât mai mult cu cât mai avem doar câteva minute până când cineva de aici sau de la School Book Depository să tragă în decapotabila neagră Lincoln Continental, în

care se află JFK și Jackie. Dar mă simt puțin vinovată. Ei lucrează la investigația asta de luni bune.

– Dacă vreți într-adevăr să vă asigurați că acela e James Files, trebuie să-l urmăriți în continuare. Nu puteți face alt salt. CRONOS nu mai există.

Se întorc amândoi spre mine și mă privesc lung o clipă, apoi Timothy trage manivela de contact și bagă schimbătorul de viteze în marșarier.

– În caz că e adevărat, trebuie să plecăm de-aici cât mai putem. Avem probleme mai mari decât să aflăm ce vagabond l-a omorât pe Kennedy.

∞

Primul traseu pe care-l încearcă e blocat pentru paradă, dar, la două cvartale mai încolo, traficul se fluidizează rapid. Niciunul dintre noi nu scoate o vorbă până ce nu traversăm podul. Evelyn se tot uită în spate, la mine, contrariată. Lumina care îi strălucește pe pistruii din jurul nasului aduce cu a mea, dar, în rest, seamănă mai mult cu familia din partea mamei. În afară de ochii verzi, pe care tata i-a moștenit fără îndoială de la cel care ocupă locul șoferului, și de o cicatrice recent dobândită, de pe gât, chiar în dreapta, sub falcă, sunt practic sosia mătușii Prudence. Ceea ce îmi complică viața în mod evident, având în vedere că ea face parte din echipa adversă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Evelyn. Știam că se petrecea ceva de când tipul ăla a târât-o pe Shaila în sala destinată salturilor. I-am spus lui Timo că saltul mi s-a părut aiurea.

Mi-am sucit glezna când am aterizat miercuri în punctul stabil, iar asta nu se întâmplă niciodată.

Mașina virează într-o parcare mică. Firma portocalie și dreptunghiulară ce indică „A&W Băuturi reci ca gheața“ se ivește din vârful unei clădiri joase.

Evelyn mijește ochii.

– *De ce oprim aici?*

Timothy trage mașina sub copertina cu dungi albe și portocalii, lângă o grămadă de mese de picnic aranjate în mijloc.

– Mi-e foame și sete, și bănuiesc c-o s-avem o discuție lungă. Din ce spune Kate, nu ne putem aștepta să mâncăm când ajungem acasă, nu-i așa? Voi ce vreți?

Evelyn își dă ochii peste cap.

– Nu mi-e foame, Timothy.

Eu doar refuz în tăcere. Timothy ridică din umeri, apoi iese din mașină și se duce spre clădire, unde un om între două vârste, cu o pălărie albă de hârtie, deschide fereastra să îi ia comanda.

– Dacă mai rămânem aici multă vreme, o să pună pe el douăzeci de kilograme, spune Evelyn. De când am început să investigăm cazul Kennedy, și-a lărgit cu două găuri cureaua. Cu o asemenea dietă, nu înțeleg cum pot trăi oamenii mai mult de cincizeci de ani.

Zâmbesc cu jumătate de gură, dar nu zic nimic. Nu contează câți hotdogi cu chili mănâncă. Colesterolul scăzut n-o să împiedice camionul cu bușteni să intre în mașina lor model break, în anul 1974. Nu va supraviețui niciunul, iar tata se va trezi în spital două zile mai târziu, un copil de

cinci ani rămas orfan. Și nu pot face nimic care să schimbe acest parcurs, pentru că e cel care mă creează pe mine și, așa cum îi place lui Katherine să spună, eu sunt cea mai nouă ultimă speranță a planetei. Sau cel puțin a majorității populației.

– Deci, cât timp... începe ea să vorbească, după care ridică mâinile. Nu contează. Așteaptă să vină, ca să nu spui povestea de două ori.

Stăm acolo câteva clipe și, în timp ce așteptăm, apăs butonul de „video“ de pe telefon și încep să înregistrez. Surprind câteva secunde cu Evelyn aruncându-i lui Timothy o privire afectuoasă, dar încă exasperată. Apoi el se întoarce la mașină, ținând o tavă metalică cu trei pahare înalte, înghețate, și doi hotdogi cu chili umpluți până la refuz cu brânză și ceapă. Bate cu încheieturile degetelor în geamul lui Evelyn. Ea rotește manivela.

– Dacă tot mănânci chestiile astea, de ce nu le pui în partea ta? Miros urât.

El o ignoră, lasă tava pe geam și se întoarce pe partea șoferului. Evelyn așteaptă să se așeze și apoi îi dă hotdogii, strâmbând din nas dezgustată.

– Ev e vegană, spune Timothy. Și eu sunt, de obicei, dar hei... știi cum se spune, când ești la Roma, faci ca romanii... Tratez călătoriile astea ca pe o vacanță de la veganism. Ia o mușcătură mare din primul hotdog, în timp ce Evelyn îmi dă o bere de ghimbir.

În privința hotdogilor sunt de acord cu ea, dar berea de ghimbir – nu știu dacă-i de la paharul înghețat, gheața